DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 19 november 2009 *

I mål C-118/07,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 20 februari 2007,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Huttunen, H. Støvlbæk och B. Martenczuk, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Finland, företrädd av J. Heliskoski, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: finska.

med stöd av

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av M. Lumma och C. Blaschke, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Republiken Ungern, företrädd av J. Fazekas, i egenskap av ombud,

Republiken Litauen, företrädd av D. Kriaučiūnas, i egenskap av ombud,

Republiken Österrike, företrädd av C. Pesendorfer, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden på fjärde avdelningen J.-C. Bonichot (referent), tillförordnad ordförande på andra avdelningen, samt domarna C. Toader, C.W. A. Timmermans, K. Schiemann och L. Bay Larsen,

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 10 september 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 307 andra stycket EG, genom att inte vidta lämpliga åtgärder för att undanröja de oförenligheter som finns mellan EG-fördragets bestämmelser om överföringar av kapital och bestämmelserna i de bilaterala investeringsskyddsavtal som Republiken Finland har ingått med följande stater: före detta Socialistiska Rådsrepublikernas Union – som efterträtts av Ryska federationen – (avtalet undertecknades den 8 februari 1989, SopS 58/1991), Republiken Vitryssland (avtalet undertecknades den 28 oktober 1992, SopS 89/1994), Folkrepubliken Kina (avtalet undertecknades den 4 september 1984, SopS 4/1986), Malaysia (avtalet undertecknades den 15 april 1985, SopS 79/1987), Demokratiska socialistiska republiken Sri Lanka (avtalet undertecknades den 27 april 1985, SopS 54/1987) och Republiken Uzbekistan (avtalet undertecknades den 1 oktober 1992, SopS 74/1993) (nedan kallade de omtvistade bilaterala avtalen).

Tillämpliga bestämmelser

2 Republiken Finland ingick de omtvistade bilaterala avtalen före sin anslutning till Europeiska unionen.

3 Avtalen trädde i kraft i förhållande till respektive stat på följande datum: Med Ryska federationen den 15 augusti 1991, med Republiken Vitryssland den 11 december 1994, med Folkrepubliken Kina den 26 januari 1986, med Malaysia den 3 januari 1988, med Demokratiska socialistiska republiken Sri Lanka den 25 oktober 1987 och med Republiken Uzbekistan den 22 oktober 1993.

4 Dessa avtal garanterar att investerare från vardera avtalsslutande part får överföra betalningar med anknytning till en investering i en fritt konvertibel valuta.

5 Med undantag för det avtal som ingåtts med Ryska federationen innehåller alla dessa avtal en klausul som garanterar ett skydd för investeringarna inom ramen för de begränsningar som följer av den avtalsslutande partens egen lagstiftning. Till exempel innehåller avtalet som ingåtts med Demokratiska socialistiska republiken Sri Lanka följande klausul: ”Vardera avtalsslutande part garanterar att investeringar som har gjorts av medborgare eller företag från den andra avtalsslutande parten i alla situationer ska ges en rimlig och lämplig behandling, inom ramen för de begränsningar som följer av den avtalsslutande partens egen lagstiftning och andra författningar och i enlighet med folkrätten.”

Det administrativa förfarandet

6 Kommissionen, som ansåg att dessa bilaterala avtal kunde hindra en tillämpning av sådana restriktioner för kapitalrörelser och betalningar som Europeiska unionens råd får anta med stöd av artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG, sände den 7 maj 2004 en formell underrättelse till Republiken Finland.

7 Republiken Finland inkom med sina synpunkter på den formella underrättelsen i skrivelse till kommissionen av den 7 juli 2004. Republiken Finland gjorde gällande att

de omtvistade bestämmelserna i avtalen inte utgjorde hinder för att Republiken Finland uppfyllde sina skyldigheter enligt artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG.

8 Kommissionen ansåg att de argument som Republiken Finland anfört var otillräckliga. Kommissionen sände därför den 16 mars 2005 ett motiverat yttrande till Republiken Finland.

9 Republiken Finland inkom med sina synpunkter på det motiverade yttrandet i skrivelse till kommissionen av den 19 maj 2005. Republiken Finland vidhöll de argument som hade anförts tidigare.

10 Kommissionen ansåg att dessa argument inte vederlade de anmärkningar som hade framförts i det motiverade yttrandet och beslutade därför att väcka förevarande talan.

11 Genom beslut av domstolens ordförande av den 9 juli 2007 tilläts Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Litauen, Republiken Ungern och Republiken Österrike intervenera till stöd för Republiken Finlands yrkanden.

Talan

12 Det ska inledningsvis noteras att ett av de bilaterala avtalen inte innehåller en särskild klausul, såsom den som återges i punkt 5 i förevarande dom, som enligt Republiken Finland gör det möjligt för den medlemsstaten att i alla händelser fullgöra sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. De fem andra avtalen innehåller alla en sådan klausul.

13 Under dessa omständigheter ska kommissionens talan först prövas i den del som avser det avtal som inte innehåller en sådan klausul, och därefter i den del som avser de avtal som innehåller en sådan klausul.

14 Därefter ska domstolen pröva parternas argument avseende icke-diskrimineringsprincipen och tillämpningsområdet för artikel 307 andra stycket EG i allmänhet.

Det avtal som har ingåtts med Ryska federationen

Parternas argument

15 Enligt kommissionen kan avsaknaden, bland annat i det aktuella avtalet, av bestämmelser som möjliggör för Republiken Finland att tillämpa restriktioner för kapitalrörelser och betalningar som Europeiska unionens råd får anta med stöd av artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG medföra att den medlemsstaten åsidosätter sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Kommissionen anser också att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 307 andra stycket EG genom att inte vidta lämpliga åtgärder för att undanröja varje oförenlighet med fördraget.

16 Republiken Finland, liksom de medlemsstater som intervenerat till stöd för denna medlemsstats yrkanden, har gjort gällande att frågan huruvida det aktuella avtalet är förenliga med en bestämmelse i fördraget som inte tillämpats är ovidkommande så länge som rådet inte har vidtagit några restriktiva åtgärder gentemot de tredjeländer med vilka Republiken Finland har ingått avtal, eftersom det inte har konstaterats att något ”är oförenligt” i den mening som avses i artikel 307 andra stycket EG. Det fördragsbrott som påstås av kommissionen är följaktligen av rent hypotetisk natur. Under dessa förutsättningar är det först när domstolen konstaterar att något ”är

oförenligt” som det uppkommer en skyldighet för medlemsstaterna att vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja dessa oförenligheter.

17 De intervenerande staterna har dessutom gjort gällande att de skyddsåtgärder som avses i artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG endast får vidtas i exceptionella situationer som inte kunde förutses när det aktuella avtalet ingicks. För det fall kommissionen vidtog skyddsåtgärder skulle således Republiken Finland kunna tillämpa principen om *rebus sic stantibus* och tillfälligt avbryta tillämpningen av de omtvistade bestämmelserna om fria överföringar av kapital.

Domstolens bedömning

18 Det bilaterala investeringsskyddsavtal som Republiken Finland har ingått innehåller bestämmelser som garanterar fri överföring, utan oskäligt dröjsmål, av betalningar med anknytning till en investering i en fritt konvertibel valuta.

19 Sålunda garanteras i synnerhet friheten att överföra medel för att genomföra en investering och för att förvalta och utvidga densamma, friheten att ta hem intäkter från investeringen och friheten att överföra nödvändiga medel för återbetalning av lån och medel som härrör från likvidation eller överlåtelse av investeringen.

20 I så måtto överensstämmer detta avtal med lydelsen av artikel 56.1 EG, enligt vilken ”… alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater

och tredje land [ska] vara förbjudna”, och med lydelsen av artikel 56.2 EG, enligt vilken ”… alla restriktioner för betalningar mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land [ska] vara förbjudna”.

21 Det är riktigt att rådet enligt de bestämmelser i fördraget som omfattas av kommissionens talan har behörighet att under vissa omständigheter begränsa kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstaterna och tredjeländer, däribland sådana kapitalrörelser och betalningar som avses i de aktuella överföringsklausulerna.

22 I syfte att skydda gemenskapens allmänna intresse och för att möjliggöra för gemenskapen att i förekommande fall fullgöra sina och medlemsstaternas internationella förpliktelser införs genom de aktuella bestämmelserna, som återfinns i artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG, undantag från principen om fri rörlighet för kapital och betalningar mellan medlemsstaterna och tredjeländer.

23 Enligt artikel 57.2 EG får rådet, med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen, besluta om vissa restriktiva åtgärder beträffande kapitalrörelser vad gäller bland annat direktinvesteringar som riktar sig till eller härrör från tredjeland. När sådana åtgärder utgör ”ett steg tillbaka” inom gemenskapsrätten när det gäller liberaliseringen av kapitalrörelser till eller från tredjeland krävs enhällighet.

24 Enligt artikel 59 EG får rådet, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europeiska centralbanken, vidta skyddsåtgärder om kapitalrörelser till eller från tredjeland ”orsakar eller hotar att orsaka allvarliga svårigheter för den ekonomiska och monetära unionens funktion”, förutsatt att sådana åtgärder är absolut nödvändiga och omfattar en tid ”som inte får överstiga sex månader”.

25 I syfte att genomföra en gemensam ståndpunkt eller en gemensam åtgärd på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken får rådet enligt artikel 60.1 EG på förslag av kommissionen vidta ”nödvändiga brådskande åtgärder” vad gäller kapitalrörelser och betalningar. Sådana åtgärder kan bli nödvändiga, till exempel för att verkställa en resolution av Förenta nationernas säkerhetsråd.

26 Det är utrett att det aktuella bilaterala avtalet inte innehåller någon bestämmelse som innebär att det görs ett förbehåll för gemenskapens möjligheter att begränsa kapitalrörelser i samband med investeringar. Domstolen ska således pröva huruvida Republiken Finland av detta skäl var skyldig att vidta sådana lämpliga åtgärder som avses i artikel 307 andra stycket EG.

27 Enligt artikel 307 första stycket EG påverkas inte de rättigheter och skyldigheter som följer av ett avtal som en medlemsstat före sin anslutning har ingått med ett tredjeland av bestämmelserna i fördraget. Denna bestämmelse har till syfte att, i enlighet med folkrättsliga principer, klargöra att tillämpningen av fördraget inte påverkar den berörda medlemsstatens åtagande att iaktta tredjeländers rättigheter som följer av ett tidigare avtal och att uppfylla sina skyldigheter (se dom av den 14 oktober 1980 i mål 812/79, Burgoa, REG 1980, s. 2787, punkt 8, svensk specialutgåva, volym 5, s. 313, av den 4 juli 2000 i mål C-84/98, kommissionen mot Portugal, REG 2000, s. I-5215, punkt 53, och av den 18 november 2003 i mål C-216/01, Budějovický Budvar, REG 2003, s. I-13617, punkterna 144 och 145).

28 Medlemsstaterna är enligt artikel 307 andra stycket EG emellertid skyldiga att vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja oförenligheter mellan avtal som de ingått före sin anslutning och gemenskapsrätten. Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna vid behov bistå varandra i detta syfte och i förekommande fall inta en gemensam hållning.

29 Rådet har med stöd av artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG behörighet att, under vissa bestämda förhållanden, begränsa kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstaterna och tredjeländer.

30 För att säkerställa dessa bestämmelsers ändamålsenliga verkan är det nödvändigt att de åtgärder som begränsar den fria rörligheten för kapital som rådet eventuellt beslutar om kan tillämpas omedelbart gentemot de stater som berörs av dem.

31 Såsom domstolen slagit fast i dom av den 3 mars 2009 i mål C-205/06, kommissionen mot Österrike (REG 2009, s. I-1301, punkt 37) och i mål C-249/06, kommissionen mot Sverige (REG 2009, s. I-1335), innebär rådets behörighet, att ensidigt vidta restriktiva åtgärder gentemot tredjeländer på ett område som är identiskt eller har samband med det område som regleras av ett tidigare avtal som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredjeland, följaktligen att det föreligger en oförenlighet med nämnda avtal när det, för det första, inte finns någon bestämmelse i det tidigare avtalet som gör det möjligt för den berörda medlemsstaten att utöva sina rättigheter och fullgöra sina skyldigheter i egenskap av medlem av gemenskapen och när det, för det andra, inte heller finns någon folkrättslig mekanism som möjliggör detta.

32 Republiken Finland har emellertid inte gjort gällande att det i det ovannämnda avtalet finns någon specifik mekanism som gör det möjligt för den medlemsstaten att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Under alla omständigheter är dessutom verkningarna av de andra folkrättsliga medel som kan tillgripas, och som åberopats av de intervenerande staterna, exempelvis en suspension eller till och med en uppsägning av det aktuella avtalet eller av vissa bestämmelser däri, alltför osäkra för att säkerställa att de åtgärder som rådet har beslutat om skulle kunna tillämpas på ett ändamålsenligt sätt och inom de frister som fastställts.

33 Det är utrett att Republiken Finland, i detta fall, inte har vidtagit några åtgärder i förhållande till det aktuella tredjelandet inom den frist som kommissionen fastställt i det motiverade yttrandet för att undanröja risken för att tillämpningen av det investeringsskyddsavtal som ingåtts med detta tredjeland ska komma att strida mot de åtgärder som rådet kan besluta om med stöd av artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG.

34 Det ska tilläggas att det framgår av domarna i de ovannämnda målen kommissionen mot Österrike och kommissionen mot Sverige att de oförenligheter med fördraget som investeringsskyddsavtalen med tredjeländer ger upphov till, och som hindrar en tillämpning av de restriktioner för kapitalrörelser och betalningar som rådet kan besluta om med stöd av artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG, inte bara gäller den medlemsstat som är svarande i förevarande mål.

35 I enlighet med artikel 307 andra stycket EG ska medlemsstaterna vid behov bistå varandra i syfte att undanröja oförenligheter mellan avtal som de ingått före sin anslutning och gemenskapsrätten och, i förekommande fall, inta en gemensam hållning. Kommissionen ska inom ramen för den skyldighet att övervaka tillämpningen av bestämmelserna i fördraget som åligger den enligt artikel 211 EG ta alla initiativ som kan underlätta för de berörda medlemsstaterna att bistå varandra och att inta en gemensam hållning.

De avtal som har ingått med Republiken Vitryssland, Folkrepubliken Kina, Malaysia, Demokratiska socialistiska republiken Sri Lanka och Republiken Uzbekistan

Parternas argument

36 Kommissionen har gjort gällande att sådana speciella bestämmelser som de i den klausul som nämns i punkt 5 i denna dom och som Republiken Finland åberopar vad gäller ovannämnda avtal hänvisar till de lagar och andra författningar som var i kraft vid den tidpunkt då nämnda avtal ingicks, det vill säga i förevarande fall till de lagar och andra författningar som var i kraft före Republiken Finlands anslutning till unionen.

Kommissionen anser följaktligen att dessa bestämmelser i sig inte gör det möjligt för denna medlemsstat att utan dröjsmål verkställa restriktiva åtgärder som kommissionen skulle komma att besluta om.

37 Republiken Finland och Republiken Litauen har i motsats härtill hävdat att dessa bestämmelser kan tillämpas, eftersom de restriktiva åtgärder som rådet kan besluta om utgör del av den finländska lagstiftningen i den mening som avses i nämnda bestämmelser på grund av gemenskapsrättens direkta effekt. Sålunda föreligger det inte någon oförenlighet med fördraget i den mening som avses i artikel 307 andra stycket EG.

Domstolens bedömning

38 Som Republiken Finland har anfört utgör de restriktiva åtgärder som rådet kan besluta om med stöd av artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60 EG en del av den finländska rättsordningen. Det framgår emellertid inte tydligt att sådana åtgärder, med avseende på de aktuella bilaterala avtalen, kan anses utgöra del av den finländska lagstiftningen.

39 Det följer nämligen av fast rättspraxis att ett internationellt fördrag ska tolkas på grundval av sin ordalydelse samt mot bakgrund av sina mål. I artiklarna 31 i Wienkonventionerna av den 23 maj 1969 om traktaträtten och av den 21 mars 1986 om traktaträtten mellan stater och internationella organisationer eller internationella organisationer sinsemellan, vilka ger uttryck för allmän internationell sedvanerätt, föreskrivs i detta hänseende att en traktat ska tolkas ärligt i överensstämmelse med den gängse meningen av traktatens termer sedda i sitt sammanhang och mot bakgrund av traktatens ändamål och syfte (se dom av den 20 november 2001 i mål C-268/99, Jany m. fl., REG 2001, s. I-8615, punkt 35, liksom dom av den 10 januari 2006 i mål C-344/04, IATA och ELFAA, REG 2006, s. I-403, punkt 40).

40 I detta avseende ska det påpekas att själva syftet med bestämmelserna i de aktuella bilaterala avtalen, som ifrågasatts av kommissionen i dess talan om fördragsbrott, är att utan dröjsmål garantera fria betalningar i samband med investeringar.

41 Mot denna bakgrund kan det minst sagt ifrågasättas huruvida klausulen garanterar ett skydd för investeringarna inom ramen för de begränsningar som följer av den avtalsslutande partens egen lagstiftning i de aktuella bilaterala avtalen, gör det möjligt för endera parten att begränsa underlättandet av betalningar på grundval av nationella eller andra beslut, som fattats efter avtalens ingående, i synnerhet som det i vissa av avtalen även anges att den avtalsslutande parten är skyldig att handla ”i enlighet med folkrätten”.

42 De bestämmelser i de aktuella bilaterala avtalen som Republiken Finland har hävdat gör det möjligt för den medlemsstaten att i förekommande fall, tvärtemot vad kommissionen hävdat, till fullo uppfylla de skyldigheter enligt gemenskapsrätten som följer av ett beslut av rådet om att vidta åtgärder som begränsar den fria rörligheten för kapital, framstår sålunda inte som en garanti för att så blir fallet, eftersom tolkningen av dessa bestämmelser är alltför osäker och detsamma därmed gäller deras räckvidd och verkan.

43 Av detta följer att de bestämmelser i de aktuella bilaterala avtalen som åberopats av Republiken Finland inte räcker för att garantera förenligheten av de avtal som ifrågasatts av kommissionen med artikel 307 EG.

Icke-diskrimineringsprincipen och tillämpningsområdet för artikel 307 andra stycket EG

Parternas argument

44 Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Ungern har gjort gällande att om det konstaterades att de omtvistade bilaterala avtalen var oförenliga med artikel 307 andra stycket EG, skulle detta strida mot ”principen om konkurrens på den inre marknaden och mot icke-diskrimineringsprincipen”, eftersom Republiken Finland liksom de medborgare och företag i unionen som omfattas av de avtal som ingåtts av denna medlemsstat skulle missgynnas i förhållande till andra medlemsstater och i förhållande till medborgare och företag som omfattas av investeringsskyddsavtal som inte ifrågasatts av kommissionen.

45 Kommissionen har gjort gällande att jämförelsen med investeringsskyddsavtal som ingåtts av andra medlemstater inte är relevant, eftersom en medlemsstat, enligt domstolens fasta rättspraxis, inte kan motivera sin egen underlåtelse att uppfylla de skyldigheter som följer av gemenskapsrätten med hänvisning till att även andra medlemsstater har åsidosatt sina skyldigheter.

46 Republiken Finland, med stöd av Republiken Ungern, har framhållit att kommissionens ståndpunkt kan få allvarliga följder. Kommissionens ståndpunkt innebär nämligen att det är möjligt att slå fast ett brott mot artikel 307 andra stycket EG varje gång som en konvention – som ingåtts med ett tredjeland antingen innan fördraget trädde i kraft eller före den berörda medlemsstatens anslutning – är tillämplig inom ett område där gemenskapen ännu inte har utövat sin behörighet enligt fördraget. En sådan tolkning skulle innebära att artikel 307 andra stycket EG gavs obegränsad räckvidd, vilket skulle kunna ifrågasättas med hänsyn till såväl rättssäkerheten som fördelningen av behörighet mellan gemenskapen och medlemsstaterna, och vilket även skulle rubba den jämvikt som har skapats genom artikel 307 första och andra styckena EG.

47 Kommissionen har anfört att den aldrig har påstått att medlemsstaterna är skyldiga att vidta åtgärder i enlighet med artikel 307 EG inom alla de områden som gemenskapen kan komma att lagstifta om i framtiden. Kommissionen har vidgått att ett sådant krav från institutionens sida för övrigt är omöjligt, eftersom det per definition inte går att förutse innehållet i de lagstiftningsakter som kan komma att antas inom olika områden. Kommissionen har emellertid anfört att det förhåller sig annorlunda med artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG. Enligt dessa artiklar tillerkänns nämligen rådet en mycket precist definierad behörighet i fråga om begränsningar av kapitalrörelser och betalningar till och från tredjeländer, och medlemsstaterna åläggs att, när rådet beslutar om sådana åtgärder, tillämpa dessa omedelbart.

Domstolens bedömning

48 Det ska inledningsvis erinras om att en medlemsstat inte kan motivera sin egen underlåtelse att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att göra gällande att även andra medlemsstater har åsidosatt sina skyldigheter. I gemenskapens rättsordning, som upprättats genom fördraget, kan nämligen medlemsstaternas genomförande av gemenskapsrätten inte underställas ett villkor om ömsesidighet. I artiklarna 226 EG och 227 EG föreskrivs lämpliga rättsmedel för att ingripa mot medlemsstaternas underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget (se dom av den 11 januari 1990 i mål C-38/89, Blanguernon, REG 1990, s. I-83, punkt 7, och av den 29 mars 2001 i mål C-163/99, Portugal mot kommissionen, REG 2001, s. I-2613, punkt 22).

49 Vad vidare gäller argumentet att ett bifall till kommissionens talan skulle innebära att artikel 307 andra stycket gavs en alltför omfattande räckvidd, är det tillräckligt att konstatera att förevarande dom på intet sätt påverkar medlemsstaternas skyldigheter under andra omständigheter. I förevarande dom, och såsom anförts ovan, konstaterar domstolen endast att rådets utövande av sin behörighet på området kapitalrörelser kan hindras på grund av själva förekomsten av de aktuella bilaterala avtalen och det sätt på vilket de är avfattade.

50 Av det ovan anförda följer att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 307 andra stycket EG, genom att inte vidta lämpliga åtgärder för att undanröja oförenligheterna mellan fördraget och de bestämmelser om överföringar av kapital som finns i de omtvistade bilaterala avtalen.

Rättegångskostnader

51 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Finland ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Finland har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

52 Enligt punkt 4 första stycket i samma artikel ska Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Litauen, Republiken Ungern och Republiken Österrike, vilka har intervenerat, bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 307 andra stycket EG, genom att inte vidta lämpliga åtgärder för att undanröja de oförenligheter med fördraget som finns i de bestämmelser om överföringar av kapital som ingår i de bilaterala investeringsskyddsavtal som Republiken Finland har ingått med följande stater: före detta Socialistiska Rådsrepublikernas Union, som efterträtts av Ryska federationen (avtalet undertecknades den 8 februari 1989), Republiken Vitryssland (avtalet undertecknades den 28 oktober 1992), Folkrepubliken Kina (avtalet undertecknades

den 4 september 1984), Malaysia (avtalet undertecknades den 15 april 1985) och Republiken Uzbekistan (avtalet undertecknades den 1 oktober 1992).

2) Republiken Finland ska ersätta rättegångskostnaderna.

3) Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Litauen, Republiken Ungern och Republiken Österrike ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter